

nogen som helst til at tage dette Forslag, hvori der ikke findes et eneste Ord, der ligner Jernbaneskyldloven. — Det er disse Bemærkninger, jeg i Skyndingen vil gøre, og Resten kunne vi saa opsætte til anden Behandling, og saa vil jeg ønske, at vi maa faa dette Forslag, hvis det kommer igen, i en saadan Form, at nogle flere synes om det, end Tilfældet aabenbart har været i Dag.

Indenrigsministeren (Jensen - Sønderup): Det Haab deler jeg ogsaa. Jeg kan i Korthed sige til det ærede Medlem, at jeg godt kan give ham Ret i, at der ikke skabes nye Værdier for Samfundet ved at flytte fra Nyborg over til Ringsted eller hvilken By, man nu vil nævne, men han er dog enig i, at der antagelig bliver nogle Grundejere i de seks Garnisonsbyer, der faa forøgede Værdier og komme i Besiddelse af forøgede Formuer, og Spørgsmaalet er da, om man skal lade disse Grundejere tage hele den Formueforøgelse, de have faaet, eller det offentlige skal have noget af den, det er i Virkeligheden Realiteten i Sagen. Man kan gøre det under mange forskellige Former, men jeg har en Følelse af, at Formerne skulle vi nok blive enige om.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Tvede) beklagede sig ret naturligt over, at det gik ud over Helsingør eller i det hele de Byer, som miste deres Garnison. Jeg er for Resten det ærede Medlem taknemmelig for den Støtte, han i Virkeligheden ydede Forslaget, idet han sagde, at det var jo nemt at konstatere den Nedgang, der var i Ejendomsværdi, for man kunde jo blot regne med den Lejeindtægt, som efterhaanden er falden bort, fordi den paagældende Lejlighed er kommen til at staa ledig, og saa var det let at regne ud, at den Ejendom var falden saa meget i Værdi. Men jeg kan ikke se, at Regnestykket bliver vanskeligere, naar man kan konstatere, at af den Ejendom er Lejen i Begyndelsen af 1910 saa og saa meget, men i 1912 saa og saa meget mere. Hvis man regner sig til den Værdiforringelse, en Ejendom har faaet, ved at se paa den Nedgang i Lejeindtægt, der har været, kan man lige saa nøjagtigt regne sig til Værdiforringelsen ved at se paa den Opgang, der har været i en Lejeindtægt. I saa Henseende er der ikke nogen Forskel.

Det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Birch) mente at have faaet ud af baade Lovforslaget og mine Udtalelser, at hvis det ved Vurderingen i 1917 viser sig, at der er den samme Værdistigning som i 1912, skal der vedblivende svares den samme Afgift. Nej,

hele Afgiften er betalt i Løbet af den Periode, der er sat, enten man nu lader den være paa 5 Aar eller sætter et andet Aaremaal, og hvis Ejendommen saa i 1917 ikke er mere værd, end den er sat til ved den sidste Vurdering, altsaa i 1912, er ogsaa Værdistigningsafgiften forbi. Den er betalt med de to Trediedele, Staten og Kommunen skulle have til Fordeling mellem sig, og saa er den paagældende Ejendom fri for Fremtiden, hvis der ikke er fremkommet yderligere Værdistigning. Jeg er rigtignok gaaet ud fra, at det fremgaar af selve Lovforslaget, og fremgaar det ikke tydeligt nok deraf, skal jeg gerne bidrage til, at det kommer til at staa der tydeligere. Der staaar, at det er den sidste Vurdering, der lægges til Grund; altsaa, hvis denne ikke viser nogen Værdistigning, kan der slet ikke være Tale om nogen yderligere Skat.

I øvrigt kan jeg ogsaa takke det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds for den værdifulde Støtte, han i Virkeligheden ydede Lovforslaget, idet han konstaterede, at det vil blive en overordentlig følelig Afgift for de paagældende Grundejere. Han sagde udtrykkelig, at han talte paa Grundejernes og Grundejerforeningernes Vegne, men i samme Grad, som det er en Afgift paa de paagældende Grundejere, maa det erkendes, at det ikke er en Byrde for Byerne, men en Fordel for Byerne og Staten, som i Forening skulle tage den Afgift, som det ærede Medlem paa Grundejernes Vegne beklagede sig over, at man vil paalægge dem. I Virkeligheden har det ærede Medlem da saa godt, som det kan forlanges, godtgjort, at det ikke er Byerne, men de enkelte Grundejere, der — det kan jeg indrømme — ville lide under, at man paalægger dem en Afgift. Men det er en Afgift af en Fordel, de have. Man tager ikke det mindste fra dem, man tager kun en Del af, hvad de selv have faaet gennem den Statsforanstaltning, som Garnisonens Forlæggelse er.

Som sagt, jeg haaber, at man i Udvalget vil erkende, at der er al Grund til at gaa ind paa selve Princippet. Hvorledes man saa i øvrigt vil ordne Enkelthederne, er jeg villig til at forhandle om.

Lewinsky: Den højtærede Minister mente, at da ingen af de 6 Kommuner har faaet Løbættet ophævet, vil Forandringen ingen Betydning faa, og der kan ingen Forretning blive udenfor Kommunerne. Det er ikke blot Forretninger, det drejer sig om. Det, der bliver Tale om, naar der kommer Garnison i en By, er, at der vil blive Trang til Lejligheder, og